

Profetsna hustru Umm Salamah

Umm Salamah ! Vilket händelserikt liv hon hade! Hennes riktiga namn var Hind, hon var dotter till en av de betydande i stammen Makhzum som kallades "Zad ar-Rakib" på grund av att han var välkänd för hans generositet speciellt mot resande. Umm Salamahs make var Abdullah ibn Abdulasad och de båda var bland de första människorna att acceptera Islam.

Endast Abu Bakr och några få andra, som kunde räknas på en hands fingrar, blev muslimer innan dem. Så fort nyheterna att de blivit muslimer spred sig, reagerade Quraysh med vanvettig vrede. Dom började jaga och förfölja Umm Salamah och hennes make. Men paret varken vacklade eller misströstade och förblev orubbliga i deras nya tro.

Förföljelserna blev mer och mer intensiva. Livet i Mecka blev outhärdligt för många av de nya muslimerna. Profeten gav dem då tillstånd att emigrera till Abessinien. Umm Salamah och hennes make var de främsta av dessa muhajirun, sökare av skydd i ett främmande land.

För Umm Salamah betydde det att ge upp sitt omfattande hem och ge upp de traditionella banden av släktskap och ära för någonting nytt, hoppandes på glädje och belöning från Allah .

Trots beskyddet som Umm Salamah och hennes följeslagare fick från den Abessinske ledaren, önskade de att återvända till Mecka för att vara nära Profeten och där källan av uppenbarelser och vägledning fortsatte.

Nyheter nådde slutligen muhajirun att antalet Muslimer i Mecka hade ökat. Bland dem var Hamzah ibn Abdulmuttalib och Omar ibn al-Khattab. Deras tro hade i hög grad stärkt samhället och Quraish fick höra, det hade lättat på förföljelserna något.

Därför, en grupp muhajirun sporrades av vad som fanns i djupet av deras hjärtan, bestämde sig för att återvända till Mecka.

Återvändarna märkte ganska snart att lättandet av förföljandet var endast kortvarigt. Den dramatiska ökningen av Muslimer, följande accepterade av Islam av Hamzah och Umar gjorde Quraish mer rasande.

Dom intensifierade deras förföljelser och torterade till en grad, och intensitet var inte känd sedan tidigare. Så Profeten gav hans följeslagare tillåtelse att emigrera till Medinah. Umm Salamah och hennes make var bland de första att lämna.

Hijra [emigration] för Umm Salamah och hennes make var inte så lätt som dom hade trott. Faktum, det var en bitter och smärtsam upplevelse, speciellt för henne.

Låt oss nu lämna historien åt Umm Salamah så att hon själv kan berätta...:

När Abu Salamah (min make) beslutade sig för att lämna för att gå till Medinah, förberedde han en kamel åt mig, lyfte upp mig på den och placerade våran son Salamah i mitt knä. Min make tog sedan ledningen och gick utan att stanna och vänta på någon. Hur som helst, innan vi hade kommit ut ur Mecka så stoppade några män från min stam oss och sade till min man:

”Trots att du är fri att göra vad du vill med dig själv, så har du ingen makt över din fru. Hon är våran dotter. Förväntar du dig att vi låter dig ta henne ifrån oss?”

Sedan slog de honom och ryckte mig ifrån honom. Min makes stam, Banu Abdulasad, såg dem ta både mig och mitt barn. Dom blev heta av raseri. ”Nej! Vid Allah, ”skrek dom”, vi skall inte överge pojken. Han är våran son och vi har första rätten över honom.”

Dom tog honom i handen och drog honom iväg från mig. Plötsligt i tidsrymden av några få ögonblick, fann jag mig själv ensam och utan sällskap. Min make gav sig av själv till Medinah och hans stam hade kidnappat min son ifrån mig.

Min egen stam, Banu Makhzum, övermannade mig och tvingade mig att stanna med dom. Från den dagen då min make och son blev separerade från mig, gick jag ut mitt på dagen varje dag till den dalen på den punkten där denna tragedi utspelade sig. Jag återkallade dessa hemska ögonblick och grät tills natten föll över mig.

Jag fortsatte på detta vis i ett år eller så, tills en dag då en man från Banu Umayyah passerade förbi och såg mitt tillstånd. Han återvände till min stam och sade: ”Varför släpper ni inte denna stackars kvinna fri? Ni har orsakat att hennes make och hennes son har blivit tagna ifrån henne.”

Han fortsatte att försöka mjuka upp deras hjärtan och spela på deras känslor. Till sist sade dom till mig: ”Gå och förena dig med din make om du så önskar.”

Men hur skulle jag kunna förena mig med min make i Medinah och lämna min son, en del av mitt eget kött och blod, i Mecka bland Banu Abdulasad? Hur kunde jag vara fri från ångest och mina ögon fria från tårar när jag når platsen för Hijra utan att veta någonting om min lilla son som är kvarlämnad i Mecka?

Några förstod vad det var som jag gick igenom och deras hjärtan vägde tungt för mig. Dom begärde Banu Abdulasad på min bekostnad och bevekande dem att återlämna min son. Jag ville nu inte längre stanna i Mecka tills jag fann någon att resa med mig och jag var rädd för att någonting skulle hända som skulle försena eller hindra mig från att nå min make.

Så jag gjorde min kamel omgående färdig, placerade min son i mitt knä och lämnade i riktning för Medinah.

Jag hade precis nått Tan'im (ungefär tre mil från Mecka) när jag mötte Uthman ibn Talhah . (Han var vårdare av Ka'bah före Islams tid och han var fortfarande inte Muslim.)

"Vart är du på väg Bint Zad ar-Rakib?" frågade han.

"Jag är på väg till min make i Medinah."

"Och det är ingen som följer dig?"

"Nej, vid Allah." Förutom Allah och min lilla pojke här."

"Vid Allah, jag skall aldrig överge dig tills du når Medinah", lovade han.

Så tog han tyglarna till min kamel och ledde oss. Jag har, vid Allah, aldrig mött en arab mer generös och nobel som han. När vi nådde en viloplats, fick han min kamel att knäböja, väntade tills jag hade stigit av, ledde kamelen till ett träd och tjudrade den. Han gick sedan till skuggan av ett annat träd. När han hade vilat gjorde han kamelen färdig och ledde oss vidare. Detta gjorde han varje dag tills vi nådde Medinah. När vi kom till en by nära Quba (omkring två mil från Medinah) tillhörandes Banu Amr ibn Awf, sade han, "Din make är i denna by". Träd in med Guds välsignelser."

Han vände tillbaka och återvände till Mecka.

Deras vägar möttes till slut efter en lång separation. Umm Salamah var överlycklig att träffa hennes make och han var förtjust över att se hans fru och son.

Stora och betydelsefulla händelser följde den ene efter den andra. Det var ett slag i Badr i vilken Abu Salamah slogs . Muslimerna återvände segrande och stärkta. Sedan var det slaget Uhud i vilket Muslimerna var svårt prövade. Abu Salamah kom från den väldigt svårt skadad. Han tycktes först svara väl på behandling, men hans skador läktes aldrig helt och han förblev sängliggande. En gång när Umm Salamah vårdade honom, sade han till henne:

"Jag hörde Guds Budbärare säga: Närhelst en olycka träffar någon skall han säga;

"Säkerligen är vi ifrån Allah och till Honom skall vi säkerligen återvända." Och han skulle be:

"O Herre, ge mig i retur någonting gott från det vilket endast Du, Upphöjda och Mäktiga, kan ge".

Abu Salamah fortsatte att vara sjuk till sängs i flera dagar. En morgon kom Profeten för att träffa honom. Besöket var längre än vanligt. Medan Profeten fortfarande var vid hans sida dog Abu Salamah. Med hans välsignade händer, stängde Profeten ögonen på hans döde följeslagare. Sedan reste han dessa händer mot himlen och bad: "O Herre, ge förlåtelse till Abu Salamah. Höj upp honom bland dem som är nära Dig. Ta hand om hans familj i alla tider. Förlåt oss och honom, O Herre över Världarna. Bredda hans grav och gör det lätt för honom."

Umm Salamah kom ihåg bönen som hennes make hade uttalat på hans dödsbädd från Profeten och började upprepa den: "O Herre, med dig lämnar jag detta mitt löfte för betraktande..." Men hon kunde inte förmå sig själv att fortsätta... "O Herre ge mig någonting gott från det", därför att hon höll på att fråga sig själv, "Vem kunde vara bättre än Abu Salamah?" Men det tog inte lång stund innan hon slutförde bönen.

Muslimerna var mycket bedrövade över den svåra situationen för Umm Salamah. Hon blev känd som "Ayyin al-Arab", den som har förlorat sin make. Hon hade ingen i Medinah av hennes egna förutom hennes små barn, som en höna utan fjädrar.

Både Muhajirun och Ansar kände att dom hade en skyldighet mot Umm Salamah. När hon hade gjort klart Iddah (tre månader och tio dagar), föreslog Abu Bakr giftermål till henne men hon vägrade. Då bad Umar om att få gifta sig med henne men hon avböjde frieriet. Då kom Profeten nalkandes henne och hon svarade: "O Allahs Budbärare, jag har tre karaktärsdrag.

Jag är en kvinna som är extremt svartsjuk och jag är rädd för att du kommer att se hos mig någonting som kommer att förarga dig och orsaka att Allah straffar mig. Jag är en kvinna som redan är till åren och jag är en kvinna som har en ung familj." Profeten svarade:

"Angående svartsjukan du nämnde, jag ber till Allah den Allsmäktige att låta den försvinna från dig. Rörande frågan angående ålder som du nämnde, jag är drabbad av samma problem som dig. Rörande dem underordnade familjen som du nämnde, din familj är min familj."

Dom gifte sig och så var det som Allah svarade bönerna från Umm Salamah och gav henne bättre än Abu Salamah. Från den dagen var inte Hind al Makhzumiyah längre bara mamma till Salamah utan blev även mamma till alla troende: Umm al-Mu'mineen.

Utdrag från: "Companions of The Prophet", Vol. 1, Av: Abdul Wahid Hamid.